

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. v právnej veci navrhovateľa: **S.** alias **E.**, nar. **X.** v utečeneckom tábore **J.** (ďalej **Palestína**), naposledy bytom v zahraničí: **Utečenecký tábor J.**, t. č. **PT O.**, zast. JUDr. **L.**, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. **MU-572-40/PO-Ž-2009** zo dňa 6.7.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. **5Saz/34/2010-72** zo dňa 26. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. **5Saz 34/2010-72** zo dňa 26. októbra 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. **MU-572-40/PO-Ž-2009** zo dňa 6.7.2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku potvrdil rozhodnutie č. **MU-572-40/PO-Ž-2009 zo dňa 6.7.2010**, ktorým odporca navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých

zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) O trovách rozhodol tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav vo veci. V prejednávanej veci v správnom konaní neboli podľa krajského súdu zistené a preukázané zákonné dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľovi na území Slovenskej republiky. Odporca v tejto časti rozhodnutia podľa krajského súdu dostatočne zistil skutkový stav veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom pri vykonaných pohovoroch v priebehu konania pred odporcom a o žiadosti rozhodol vecne správne, pričom jeho rozhodnutie má všetky formálne aj obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle zákona o správnom konaní.

Krajský súd poukázal na to, že odporca svoje rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany odôvodnil rozsiahlym a pomerne vyčerpávajúcim spôsobom jednak s poukazom na ustanovenie § 13b zákona o azyle a jednak z hľadiska ustanovenia § 3a a ustanovenia § 2 písm. f/ zákona o azyle, s poukazom na skutočnosť, že navrhovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu nehrozí smrť, mučenie a ani neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie a že taktiež nebolo preukázané, že by bol navrhovateľov život z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho konfliktu ohrozený. Krajský súd uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s odôvodnením odporcu v prípade neposkytnutia doplnkovej ochrany v nadväznosti na ustanovenie § 2 písm. f/ zákona o azyle, nakoľko navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom neuviedol, že by sa bol v krajine pôvodu dopustil skutku, za ktorý by mu mohol byť uložený trest smrti a preto možno vážne bezprávie v podobe uloženia trestu smrti alebo jeho výkonu vylúčiť. Sám navrhovateľ uviedol, že v krajine pôvodu nebol väznený, zatknutý alebo zadržaný a nebolo preukázané, že by mal v krajine pôvodu nejaké problémy s oficiálnymi orgánmi a teda vážne bezprávie v podobe mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu v prípade navrhovateľa bolo možné taktiež vylúčiť.

Podľa krajského súdu odporca pri odôvodňovaní rozhodnutia využil jasné, výstižné a aktuálne právne relevantné závery o bezpečnostnej situácii v krajine pôvodu navrhovateľa v mieste jeho posledného bydliska a správne skonštatoval, že navrhovateľovi v prípade návratu

do krajiny pôvodu nehrozí vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

K námietke navrhovateľa ohľadne vyhodnotenia jeho osoby ako nedôveryhodnej krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu odporcu jednoznačne vyplynulo, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné, pričom zdôraznil, že sám navrhovateľ niekoľkokrát priznal účelovosť zmeny údajov týkajúcich sa jeho osoby.

Krajský súd považoval aj námietku navrhovateľa týkajúcu sa osoby tlmočníka a jeho tlmočenia, uplatnenú v odvolaní proti rozhodnutiu odporcu za nedôvodnú nielen s poukazom na nedôveryhodnosť osoby navrhovateľa, ale i skutočnosť, že z obsahu jednotlivých zápisníc jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ svojim podpisom potvrdil zrozumiteľnosť tlmočenia a správnosť či objektívnosť tlmočenia ustanoveného tlmočníka v priebehu tlmočenia žiadnym spôsobom nenapadol a nespochybnil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že v konaní pred krajským súdom predložil originály dokladov totožnosti spolu s ich prekladmi, ako aj ďalšie dokumenty, ktoré mal odporca v konaní zohľadniť, čo neurobil. Tieto doklady preukazujú jeho totožnosť, a teda aj skutočnosť, že karta UNRWA (United Nations Relief and Works Agency for Palestine refugees in the Near East), ktorú odporcovi do konania predložil, patrí jeho rodine. Ďalej navrhovateľ poukázal na to, že predložil aj Reevidovanú správu UNHCR k aplikácii čl. 1D Ženevského dohovoru spolu s prekladom ako aj rozhodnutie ESD o prejudiciálnej otázke, ktoré nepriamo potvrdzuje aplikáciu čl. 1D Ženevského dohovoru v zmysle tejto Reevidovanej správy UNHCR. Odporca sa k týmto dokladom nevyjadril napriek dvojtyždňovej lehote, ktorú mu krajský súd poskytol na vyjadrenie.

Navrhovateľ poukázal na to, že odporca napriek povinnosti zaoberať sa aplikáciou čl. 1D Ženevského dohovoru v zmysle rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 3.3.2010 tak neurobil, resp. aplikáciu tohto článku nevykonával správne, nakoľko nebral do úvahy práve ustanovenia Reevidovanej správy UNHCR o aplikácii čl. 1D Ženevského dohovoru na palestínskych utečencov. Napriek tomu, že takúto námietku uplatnil v konaní pred krajským súdom, ten sa ňou nezaoberal

a nevysporiadal. Na základe uvedeného navrhovateľ navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny navrhol potvrdiť. Podľa odporcu navrhovateľ podľa jeho vlastných vyjadrení, v čase odchodu z územia Palestíny požíval ochranu poskytovanú UNRWA. Ak v súčasnosti nemôže túto ochranu využívať v dôsledku vlastného rozhodnutia o odchode z územia, na ktorom je takáto pomoc poskytovaná, nemožno jeho žiadosť o udelenie azylu posudzovať podľa čl. 1D Ženevského dohovoru. Námietky právnej zástupkyne uvádzané v odvolaní preto odporca považuje za účelové a v danom prípade za bezpredmetné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. februára 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu súd zistil, že navrhovateľ požiadal o azyl na území Slovenskej republiky 22.9.2009 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Humenné. Za účelom zdôvodnenia

navrhovateľovej žiadosti bol dňa 24.9.2009 vykonaný vstupný pohovor a následne dňa 24.11.2009 doplňujúci pohovor v rámci ktorých uviedol, že žil spoločne so svojou rodinou, rodičmi a súrodencami z príspevkov, ktoré dostávali z OSN - z UNRWA v tábore J., v pásme Gazy. Krátko bol členom FATAH - Hnutia za palestínske národné oslobodenie na prelome rokov 2008 a 2009, bol radovým členom, zúčastňoval sa bojov a prestreliek proti Izraelskej invázii. Po čase zistil, že sa jednalo o kšefty strán FATAH a HAMAS, ktoré dostávali finančné prostriedky za svoje obete, čo sa mu nepáčilo, a preto prestúpil do Ľudovej strany Jabha Shaabiyia, uvedená strana, ak mala nejaké prostriedky, stávala nemocnice, školy a nemiešala sa do bojov, čo mu vyhovovalo.

Pol roka pred odchodom z krajiny pôvodu sa stalo, že ho zadržali ozbrojené zložky HAMASu, lebo si mysleli, že je členom FATAHu, ale v tej dobe už bol členom Ľudovej strany. Odviezli do iného domu a vypočúvali ho, použili aj donucovacie prostriedky. Medzitým však prišli členovia Ľudovej strany, ktorí dosvedčili, že je ich členom.

Počas doplňujúceho pohovoru zo dňa 24.11.2009 navrhovateľ na otázky položené odporcom odpovedal, že v konaní odporcovi predložil kartu svojej rodiny UNRWA, ktorú mu poslala jeho sestra Z., prostredníctvom mailu, originál tejto karty UNRWA zostal v Palestíne u jeho rodičov. Objasňoval dôvody, prečo je na karte uvedené iné meno otca, než uvádzal on (navrhovateľ uviedol, že počas vstupného pohovoru uviedol, že jeho otec sa volá M., vtedy neuviedol meno po otcovi a starom otcovi, nakoľko sa ho pýtali len na meno a priezvisko, na kartu napísali jeho otcovi meno M., takto sa jeho otec určite nevolá, úplné meno jeho otca je M. Uviedol, že si nevie ani on vysvetliť, prečo jeho otcovi na kartu napísali iné meno. Navrhovateľ ďalej objasňoval, prečo je na karte uvedený dátum 23.3.2009 (je to dátum obnovenia UNRWA karty) a vyjadril súhlas s tým, aby táto karta mohla byť overená.

Migračný úrad vydal dňa 30.11.2009 rozhodnutie ČAS: MU-572-18/PO-Ž-2009, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a neposkytol mu doplnkovú ochranu. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok.

Krajský súd v Košiciach o ňom rozhodol rozsudkom č. k. 5Saz 2/2010-44 zo dňa 3.3.2010, ktorým rozhodnutie odporcu v napadnutej časti o neposkytnutí doplnkovej ochrany zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v rozhodnutí uviedol, že bude potrebné opätovne

vyhodnotiť najmä listinný dôkaz, ktorý navrhovateľ predložil až po vydaní rozhodnutia odporcu, ktorý mal svedčiť o okolnostiach úteku navrhovateľa z utečeneckého tábora J. v Pásme Gazy a tieto vyhodnotiť z hľadiska možnosti pohybu osôb v tomto tábore a na tomto území a mimo neho. Všetky skutočnosti, uvádzané navrhovateľom, podľa krajského súdu bude potrebné objasniť v obmedzenom rozsahu, teda iba z hľadiska posudzovania podmienok rozhodovania v zmysle § 13a zákona o azyle.

Odporca po doplnujúcom pohovore (vykonanom dňa 11.5.2010) vydal rozhodnutie, ktorým navrhovateľovi neudelil doplnkovú ochranu. Rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi odôvodnil nesplnením zákonných podmienok pre jej poskytnutie v zmysle zákona o azyle, keď nebolo podľa odporcu ničím hodnoverným preukázané, že by bol v krajine pôvodu vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, a vzhľadom na to, že situácia v Palestíne nezodpovedá ozbrojenému konfliktu v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle, podľa odporcu niet dôvodu sa domnievať, že v prípade jeho návratu do Palestíny by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Okrem toho odporca poukázal na množstvo protichodných informácií, ktoré navrhovateľ poskytoval v priebehu administratívneho konania, v dôsledku čoho, navrhovateľa vyhodnotil ako nehodnovernú osobu.

Odporca uviedol, že napriek tomu, že navrhovateľ v konaní hodnoverným spôsobom nepreukázal svoju totožnosť, ani tvrdenie, že mu bola poskytovaná ochrana UNRWA, v rozhodnutí poukázal na to, že v prípade, že by mu bola poskytnutá v krajine pôvodu poskytovaná ochrana agentúrou UNRWA, vzťahovala by sa na neho vylučovacia klauzula (vylúčenie zo štatútu utečenca v zmysle čl. 1D Konvencie z roku 1951), pretože táto Konvencia sa netýka osôb, ktoré v súčasnosti dostávajú ochranu alebo pomoc od iných orgánov alebo agentúr OSN, než je UNHCR.

Ak by teda navrhovateľovi bola poskytnutá pomoc agentúrou UNRWA, táto by mu bola poskytovaná aj v čase jeho odchodu z Pásma Gazy, aj v čase vyhlásenia o tom, že žiada o udelenie azylu. Preto sa na navrhovateľa vzťahuje vylúčenie zo štatútu podľa uvedenej klauzuly. Napriek tomu, odporca uviedol, že sa zaoberal jeho žiadosťou o udelenie azyle resp. doplnkovej ochrany z pohľadu Ženevskej konvencie ako aj zákona o azyle a dospel k záveru, že navrhovateľ nesplnil zákonné podmienky pre udelenie azylu, resp. poskytnutie doplnkovej ochrany.

Podľa odporcu navrhovateľ nespĺnil zákonom stanovené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany, ktorá sa poskytuje vtedy, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, pričom vážnym bezprávím sa podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle rozumie uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, pričom pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia je štát, politické strany, hnutia alebo organizácie, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť jeho územia alebo neštátni pôvodcovia, ak je možné preukázať, že vyššie uvedené subjekty nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezprávím. Odporca konštatoval, že ani jedna z uvedených možností vážneho bezprávia sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila. Tiež ustálil, že nebola u navrhovateľa potvrdená žiadna z možností pre udelenie doplnkovej ochrany podľa § 13b zákona o azyle.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nebolo možné primárne vylúčiť, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. Navrhovateľ v priebehu správneho konania navyše predložil dôkazy - doklady, ktoré potvrdzovali jeho identitu ako aj tvrdenia o tom, že jeho rodine bola v krajine pôvodu poskytnutá ochrana zo strany UNRWA a odporcovi sa nepodarilo preukázať, že napriek rozporom vo výpovediach, ktoré sám navrhovateľ uznal (a následne objasnil), v tvrdení o tejto podstatnej skutočnosti nehovoril pravdu. V danom prípade navrhovateľ tvrdí, že z krajiny odišiel z dôvodu obavy o svoj život a že v krajine pôvodu jeho rodina požívala ochranu agentúry UNRWA.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto nestotožnil s názorom krajského súdu o navrhovateľovej nedôveryhodnosti. Nebolo možné konštatovať, že navrhovateľova výpoveď v tejto časti nebola po celú dobu konania konzistentná a vnútorne bez rozporov. Jeho tvrdenia sú zrozumiteľné a v podstatných častiach zhodné. Navyše jeho tvrdenia potvrdzujú predložené doklady v správnom konaní vo fotokópii, v súdnom konaní v origináli, pričom je potrebné zdôrazniť, že správnomu orgánu sa nepodarilo preukázať opak.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu o neudelení azylu je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je

pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu, ale ani odvolacieho súdu dopĺňať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní.

Vzhľadom k tomu, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, krajský súd mal na základe uvedeného rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Ak ten takto nerozhodol, nebolo preto dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

V ďalšom konaní považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné, aby odporca vytknuté nedostatky odstránil. Jeho povinnosťou bude opätovne posúdiť skutočnosti navrhovateľom tvrdené a následne aj preukázané, a to že navrhovateľ a jeho rodina požívali v krajine pôvodu ochranu agentúry UNRWA a vyhodnotiť postavenie navrhovateľa z hľadiska článku 1D Ženevského dohovoru najmä s poukazom na článok 12 ods. 1 písm. a/ Smernice Rady 2004/83/ES z 29.4.2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany (ďalej len smernica), ktorej obsah je totožný so závermi Reevidovanej správy UNHCR k aplikácii čl. 1D Ženevského dohovoru na palestínskych utečencov, na ktorú sa navrhovateľ v priebehu konania odvolával.

Podľa článku 12 ods. 1 písm. a/ smernice štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva je vylúčená z postavenia utečenca, ak spadá do rozsahu čl. 1D Ženevského dohovoru, týkajúceho sa ochrany alebo pomoci od orgánov alebo agentúr Organizácie Spojených národov iných ako Úradu Vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov. Ak takáto ochrana alebo pomoc z akéhokoľvek dôvodu zanikla bez toho, aby sa o postavení týchto osôb definitívne rozhodlo v súlade s príslušnými uzneseniami Valného zhromaždenia OSN, tieto osoby budú oprávnené ipso facto na výhody z ustanovení tejto smernice.

Najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora (Veľká komora) zo dňa 17.6.2010 vo veci C-31/09 Nawras Bolbol proti Bevándrlási és Állampolgársági Hivatal, v ktorom súd na návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúceho sa výkladu čl. 12 ods. 1 písm. a/ Smernice rady 2004/83/ES konštatoval, že ustanovenia smernice je potrebné vykladať s ohľadom na jej systematiku a účel, pri súčasnom rešpektovaní Ženevského dohovoru a iných relevantných zmlúv, na ktoré odkazuje čl. 63 prvý odsek bod 1 ES. Ako vyplýva z odôvodnenia čl. 10 Smernice, tento výklad musí rešpektovať základné práva, ako aj zásady uznané najmä Chartou základných práv EÚ.

Podľa súdu článok 1D Ženevského dohovoru, na ktorý odkazuje čl. 12 ods. 1 písm. a/ Smernice sa obmedzuje len na to, že vylučuje z pôsobnosti uvedeného dohovoru osoby, ktoré „v súčasnosti majú“ ochranu alebo pomoc zo strany orgánov alebo odborných organizácií OSN iných ako UNHCR.

Z jasného znenia čl. 1D Ženevského dohovoru vyplýva, že v ňom uvedená klauzula o vylúčení z postavenia utečenca sa vzťahuje iba na osoby, ktoré naozaj využívajú pomoc poskytovanú UNRWA, a je potrebné ju ako takú vykladať doslovne, čiže nemôže sa týkať takisto osôb, ktoré využívali alebo mohli využívať ochranu alebo pomoc. Na účely uplatnenia čl. 12 ods. 1 písm. a/ prvej vety Smernice podľa súdu osoba využíva ochranu alebo pomoc agentúry OSN, inej ako je UNHCR vtedy, keď táto osoba naozaj využíva túto ochranu alebo túto pomoc.

S poukazom na vyššie uvedené, preto odvolací súd považoval právny názor odporcu vyjadrený v rozhodnutí o neposkytnutí doplnkovej ochrany, ktorý však vyjadril len predbežne, (pre prípad, že by bolo preukázané, že navrhovateľovi bola poskytnutá v krajine pôvodu poskytovaná ochrana agentúrou UNRWA), a to že by sa vzťahovala na neho vylučovacia klauzula (vylúčenie zo štatútu utečenca v zmysle čl. 1D Ženevského dohovoru z roku 1951), za nesprávny, pretože argumentácia odporcu, že tento Dohovor sa netýka osôb, ktoré v súčasnosti dostávajú ochranu alebo pomoc od iných orgánov alebo agentúr OSN, než je UNHCR, je síce správna, ale v danom prípade odporca musí zobrať do úvahy fakt, že navrhovateľ ochranu agentúry UNRWA odchodom z krajiny pôvodu už nepožíva.

Z ustanovenia čl. 12 ods. 1 písm. a/ Smernice vyplýva, že nie je pritom rozhodujúce, z akého dôvodu takáto ochrana zanikla, pričom takáto osoba bude oprávnená ipso facto na výhody z ustanovení tejto smernice.

Podľa odvolacieho súdu rozhodnutie tak vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia a s poukazom na vyššie uvedené bude preto potrebné, aby odporca vo svetle týchto faktov a právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorým je podľa § 250r OSP pri novom prejednaní veci správny orgán viazaný, opätovne rozhodol.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku krajského súdu podľa § 220 OSP tak, že rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho zastúpenia si neuplatnil a ani ich nevyčíslil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. februára 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová